

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: P. N.

proti

žalovanému: Nejvyšší soud
sídlem Burešova 571/20, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Nejvyššího soudu ze dne 6. 6. 2017, sp. zn. Zin 57/2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podáním ze dne 16. 5. 2017 žalobce požádal dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, „o poskytnutí kopie stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti panem Pelikánem v neprospěch pana doktora R.“. Rozhodnutím ze dne 25. 5. 2017, sp. zn. Zin 57/2017, tiskový mluvčí Nejvyššího soudu předmětnou žádost o informace odmítl s poukazem na § 11 odst. 4 písm. a) citovaného zákona, neboť se jedná o informace o probíhajícím trestním řízení. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil

odvoláním. Předseda Nejvyššího soudu v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí tiskového mluvčí potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že nežádal po povinném jakýkoli komentář či informace o obsahu spisu, jen text stížnosti. Není zřejmé, jak by vyhověním žádosti mohlo dojít ke zpochybnění nestrannosti justice, ta navíc ani není autorem stížnosti. V rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (kterou samotný povinný sám zmínil) nebylo provedeno konkrétní posouzení, zda by poskytnutím informace mohlo dojít k ohrožení účelu trestního řízení; pouhé obecné proklamace nejsou přiléhavé, ani dostatečné.
3. Odvolací orgán přišel v žalobou napadeném rozhodnutí (vydaném pouhý den před rozhodnutím Nejvyššího soudu o předmětné stížnosti pro porušení zákona) s kuriózním vysvětlením. Uvedl, že bližší konkretizace důvodů neposkytnutí informace není možná, protože by tím došlo ke sdělení konkrétních skutečností ze samotné stížnosti ministra spravedlnosti. Dle žalobce tímto došlo k porušení veškeré judikatury.
4. Dále odvolací orgán konstatoval, že není vyloučeno, že v kauze R. bude v budoucnu rozhodovat o některém mimořádném opravném prostředku, pročez musí zachovat svou nestrannost. Jak by poskytnutí informace mohlo ohrozit nestrannost Nejvyššího soudu, nebylo vysvětleno.
5. Závěrem rozhodnutí žalovaný poukázal na potřebu jednotného rozhodování, již v minulosti měl žalovaný dle svého tvrzení v obdobných případech žádost odmítnout. Žalovaný tak uvedl důvod neposkytnutí informace, byť předtím avizoval, že tak učinit nelze. Napadené rozhodnutí je proto přinejmenším zmatené.
6. Naproti tomu Ministerstvo spravedlnosti text stížnosti nejen, že poskytlo (byť se zpožděním), ale tento text byl navíc od ledna 2017 k dispozici na internetových stránkách „portal.justice.cz“. Cílem žaloby je změnit špatnou praxi žalovaného stran poskytování informací.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že požadovaná stížnost tvoří součást trestního (soudního) spisu. Argumentace žalovaného je naopak v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť v době vydání obou rozhodnutí žalovaného bylo řízení před Nejvyšším soudem probíhajícím trestním řízením v užším slova smyslu. Ze strany žalobce patrně došlo k nepochopení sdělení odvolacího orgánu, jenž jasně a srozumitelně vysvětlil, proč stížnost nebylo možné poskytnout. Z ničeho nevyplývá, že předmětná stížnost byla na internetových stránkách dostupná již v lednu 2017, jak tvrdí žalobce. Současně nutno upozornit, že žalovaný v mezidobí předmětnou stížnost žalobci poskytl, neboť o ní již bylo pravomocně rozhodnuto, odpadl tak důvod pro omezení práva na informace. Podaná žaloba nemá všechny náležitosti, soud by měl žalobce vyzvat k jejímu doplnění a upřesnění.
8. Žalovaný navrhl postup dle § 62 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), neboť má za to, že zasláním požadované stížnosti byl žalobce plně uspokojen. Pro případ, že soud tento návrh žalovaného neakceptuje, pak by měl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Obsah dalších podání

9. *Žalobce* v podání ze dne 11. 2. 2018 k výzvě soudu učiněné ve smyslu § 62 odst. 3 s. ř. s. včas uvedl, že se postupem žalovaného necítí být uspokojen. Opětovně poukázal na nezákonnou rozhodovací praxi žalovaného. Žalobní petit upřesnil tak, že napadá obě rozhodnutí žalovaného, jež jsou nedostatečně odůvodněná a jimiž bylo porušeno žalobcovo právo na informace. Navrhl, aby soud tato rozhodnutí zrušil a přikázal žalovanému, aby o žádosti znovu rozhodl.
10. *Žalovaný* v podání ze dne 18. 5. 2018 doplnil, že navržený žalobní petit je nekonkrétní a zmatečný. Jde o formulaci, která z pohledu § 78 s. ř. s. nemůže obstát.

V. Jednání konané dne 28. 5. 2020

11. Při jednání konaném prostřednictvím videokonferenčního zařízení. *Žalobce* nad rámec již dříve písemně uplatněné argumentace s odkazem na judikaturu uvedl, že na daný případ nedopadá výluka dle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nebylo jeho povinností obracet se přímo na Ministerstvo spravedlnosti. Podstatou věci je, že se veřejnost musí dozvědět, jaké podání bylo podáno soudu. Zveřejnění stížnosti pro porušení zákona přitom nemohlo nijak ohrozit nezávislost soudu. K tomu by musely být prokázány další okolnosti. Citlivost informací nebyla blíže odůvodněna. Přitom Evropský soud pro lidská práva (dále též „ESLP“) svým rozhodnutím umožnil i zveřejnění obžaloby novinářem ještě před hlavním líčením.
12. *Žalovaný* konstatoval, že žalobci k jeho žádostem poskytuje řadu informací. V daném případě však žádost narazila na zákonné meze, neboť předmětné trestní stíhání stále probíhalo. K žalobní námitce pak *žalovaný* uvedl, že Ministerstvo spravedlnosti zveřejňuje podané stížnosti pro porušení zákona se zpožděním.
13. Soud podrobně konstatoval obsah správního i soudního spisu. K důkazu četl vyjádření Ministerstva spravedlnosti ze dne 3. 3. 2020, č. j. MSP-36/2020-OSV-SP/2, které si vyžádal k otázce zveřejňování podaných stížností pro porušení zákona ministerstvem. V této souvislosti pak soud četl též listinu předloženou při jednání *žalovaným*, jednalo se o screenshot stránek justice.cz (*Archiv stížností pro porušení zákona*) pořízený dne 13. 5. 2020, z něhož vyplynulo, že k danému dni byly publikovány jako nejnovější březnové stížnosti pro porušení zákona. Soud též na stránkách Nejvyššího soudu (nsoud.cz) ověřil, že rozhodnutí o předmětné stížnosti o porušení zákona (č. j. 6 Tz 3/2017-I-693) bylo vydáno dne 7. 6. 2017.

VI. Posouzení věci soudem

14. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Nejvyššího soudu, jakož i rozhodnutí tiskového mluvčí uvedeného soudu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
15. Předmětem správního řízení bylo poskytnutí informace v souladu s § 13 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. *Žalobce* žádal o „poskytnutí kopie stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti panem Pelikánem v neprospěch pana doktora R.“.
16. Úvodem nutno předeslat, že soud na rozdíl od žalovaného považuje žalobní petit za dostatečně určitý. Je zřejmé, čeho se *žalobce* domáhá. Současně nebylo možné řízení

zastavit podle § 62 odst. 4 s. ř. s., neboť žalobce včas soudu sdělil, že se pozdějším poskytnutím textu stížnosti přímo žalovaným necítí být uspokojen.

17. K meritu věci lze uvést následující. Právo na informace je garantováno zejména v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ale také v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato práva nejsou bezbřehá a absolutní, ale naráží na určitá omezení a limity. Legitimní omezení práva na informace stanoví čl. 17 odst. 4 Listiny, podle něhož svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Obdobně čl. 10 odst. 2 Úmluvy stanoví, že výkon těchto svobod (svobody projevu a práva na informace), protože zahrnuje povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci. K výše uvedeným omezením základního práva Ústavní soud v nálezu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. I. ÚS 526/98 (nalis.usoud.cz), konstatoval, že „[t]ato omezení mají povahu výjimky ze základního práva na svobodu projevu a práva na informace, a proto je třeba vykládat je podle obecných zásad restriktivně. (...) Z citovaných článků Listiny a Úmluvy vyplývá, že omezení uvedeného základního práva je vázáno na následující podmínky: musí je stanovit zákon, který sleduje legitimní cíl a musí jít o takové omezení, které je v demokratické společnosti nezbytné.“
18. Výjimky, na jejichž základě povinné subjekty neposkytnou požadované informace vůbec nebo jejich poskytnutí mohou omezit, obsahuje zejména § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím. V § 11 odst. 4 písm. a) tohoto zákona se povinným subjektům zakazuje poskytovat informace o probíhajícím trestním řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009-119, č. 2166/2011 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), zásadním hlediskem pro rozhodnutí povinného orgánu o odepření informace podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím je probíhající trestní řízení v užším smyslu, tj. zpravidla trestní stíhání konkrétní osoby končící právní mocí rozsudku nebo jiného rozhodnutí ve věci samé. Jedná-li se o žádost o informaci týkající se dalších fází trestního řízení (např. vykonávací řízení), povinný subjekt v rámci své diskreční pravomoci uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen nebo ohrožen účel trestního řízení vycházející ze smyslu základního práva jednotlivce na informace o činnosti veřejné moci a ze zásady restriktivního výkladu omezení ústavně zaručených práv; pouze v případě, že by poskytnutím informace o těchto procesech mohl být účel trestního řízení zmařen, odepře povinný subjekt informaci s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Krátce poté, v rozsudku ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, č. 2241/2011 Sb. NSS, kasační soud zdůraznil, že ani zákaz poskytnout informace o probíhajícím trestním řízení v užším smyslu není absolutní. Povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení pouze poté, co zváží, nakolik je důvod neposkytnutí informace vskutku ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou. Tou bude pravidelně zájem státu na tom, aby poskytnuté informace neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se

vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. Povinný subjekt vezme v potaz též ochranu práv a svobod druhých, např. obětí trestného činu [srov. § 8a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád)].

19. Z právě citované judikatury vyplývá, že poskytování informací o trestním řízení nelze paušalizovat. Naplnění podmínky nezbytnosti omezení základního práva jednotlivce na informace je nutné zkoumat v každé jednotlivé věci (podle okolností konkrétního případu).
20. V nyní posuzované věci byla předmětem žádosti o informace stížnost pro porušení zákona ve smyslu § 266 trestního řádu. Konkrétně šlo o stížnost, kterou podal ministr spravedlnosti v medializované kauze *R.*, a to v neprospěch obviněných proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 10. 2016, kterým se ruší rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2015, č. j. 4 T 21/2013-31079, a ze dne 23. 7. 2015, č. j. 4 T 5/2015-31598. Stručně řečeno, ministr spravedlnosti dospěl k závěru, že vrchní soud porušil zákon ve prospěch obviněných tím, že použité odposlechy označil za nezákonné. Věc se tak vrátila před nalézací trestní soud. O stížnosti pro porušení zákona rozhoduje Nejvyšší soud, tedy žalovaný. Ten o předmětné stížnosti rozhodl dne 7. 6. 2017, sp. zn. 6 Tz 3/2017, a to tak, že stížnosti vyhověl.
21. Jak je zřejmé z úvodního vymezení věci, žalovaný coby povinný subjekt rozhodl o žalobcově žádosti ještě před rozhodnutím o stížnosti pro porušení zákona (v prvním stupni dne 25. 5. 2017, ve druhém pak dne 6. 6. 2017).
22. Ačkoliv předseda Nejvyššího soudu rozhodl o odvolání žalobce pouhý den před rozhodnutím o ministrově stížnosti pro porušení zákona, nemá to na věc vliv, neboť dle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud „*při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*“, tj. v nynější věci ke dni 6. 6. 2017. V té době probíhalo jak trestní řízení o předmětné stížnosti pro porušení zákona, tak samotné hlavní trestní řízení o vině obžalovaných. Vzhledem k těmto skutečnostem není dle soudu pochyb o tom, že se tak jednalo o probíhající trestní řízení ve smyslu § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.
23. Žalovaný shledal, že poskytnutí požadované informace bylo nutno odmítnout právě s poukazem na shora citovanou výlukou dle § 11 odst. 4 písm. a) uvedeného zákona. Soud se s tímto názorem ztotožnil, přičemž má za to, že povinný dostatečně (byť ne zcela bezvadně) odůvodnil naléhavou společenskou potřebu pro neposkytnutí požadované informace.
24. Povinnému subjektu lze přitakat v tom, že poskytnutím textu stížnosti ještě před ukončením řízení o ní by mohlo dojít k ohrožení nezávislosti a nestrannosti rozhodujícího soudu, zde žalovaného. Je naprosto běžné, že soudy neposkytují v režimu práva na informace obsah návrhů na zahájení řízení před rozhodnutím o nich, a i později se lze s obsahem takových podání seznámit spíše formou rozhodnutí, v němž je obsah návrhu rekapitulován. Uvedené zcela jednoznačně míří na to, aby nemohlo dojít k ovlivňování soudců, vyvíjení tlaku na ně, jak mají v dané věci rozhodnout. Kontrola jejich práce je možná posléze, cestou poskytnutí soudního rozhodnutí. Pokud měl žalobce zájem kontrolovat kvalitu práce ministra spravedlnosti, stačilo by mu k tomu konečné rozhodnutí Nejvyššího soudu o předmětné stížnosti, příp. poskytnutí textu stížnosti poté, co o ní žalovaný rozhodl.

25. V této souvislosti lze připomenout závěry zdejšího soudu obsažené v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 29 A 133/2015-112. Dlužno uvést, že v této věci Ústavní soud jako povinný subjekt neposkytl požadované informace o asistentu soudce s odkazem na § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy zákaz poskytovat informace o rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků. Zdejší soud v tehdy projednávané věci konstatoval, že smyslem tohoto omezení práva na informace je chránit nezávislost a nestrannost soudní moci. Soudy jsou zvláštními orgány státu, jejichž ústavně garantovanou vlastností má být též jejich nezávislost a nestrannost, a to ve vztahu ke konkrétním osobám, ale též veřejnému mínění a zejména pak vůči státu samotnému. Jen dostatečnou ochranou jejich nezávislosti a nestrannosti může být garantována ochrana občanů před riziky autoritativního režimu nebo třeba před vmanévrováním soudu do účasti na veřejném lynči. Za tím účelem je tedy právo veřejnosti na přístup k informacím z činnosti soudů v konkrétních případech omezeno. Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá, jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nemohou žadatelům poskytnout.
26. V nyní souzené věci došlo ke specifické situaci; žádostí o informace bylo žádáno o poskytnutí stížnosti pro porušení zákona dle § 266 trestního řádu, tedy návrhu na zahájení trestního řízení. Na uvedený případ tak *prima facie* dopadly hned dva důvody pro odmítnutí žádosti: zákaz poskytovat informace o probíhajícím trestním řízení ve smyslu § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a zákaz poskytovat informace o rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků dle § 11 odst. 4 písm. b) téhož zákona.
27. Žalovaný požadovanou informaci odmítl poskytnout s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Současně ovšem v odůvodnění argumentoval zejména tím, že o předmětné stížnosti bude on sám rozhodovat, pročez je nezbytné v zájmu zachování jeho nezávislosti a nestrannosti žádost odmítnout. Došlo zde tak k jakémusi prolínání shora uvedených dvou samostatných důvodů pro odmítnutí žádosti o informace, což je ovšem dle soudu s ohledem na specifičnost situace pochopitelné a přípustné. Nejde tak o situaci, v níž by soud dospěl k závěru, že žádost sice odmítnuta být měla, ale ze zcela jiného důvodu, než naznal povinný subjekt, což by nutně vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016-55).
28. Soud tak má za to, že odmítnutí žádosti o informace bylo opodstatněné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí včetně poukazu na nezbytnost jednotného rozhodování, což je jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, ob stojí. Soud zde (až na drobnou výjimku, viz níže) neshledal žádný logický rozpor. Ostatně žalobce ani neuvedl ničeho, co by relevantním způsobem převážilo shora uvedené důvody odmítnutí jeho žádosti. Jak totiž již bylo uvedeno, tvrzená snaha o kontrolu práce ministra spravedlnosti mohla být stejně dobře naplněna i jinak. Není bez zajímavosti, že předmětnou stížnost žalobci později (až poté, co o ní žalovaný rozhodl) poskytlo jak Ministerstvo spravedlnosti (podáním ze dne 9. 6. 2017), tak žalovaný (podáním ze dne 27. 10. 2017). Z ničeho přitom neplyne, že by předmětná stížnost pro porušení zákona byla na webu Ministerstva spravedlnosti dostupná již v lednu 2017. Dle soudu šlo v případě ministerského přípisu pouze o návod, kde se text stížnosti nachází (v sekci „leden 2017“). Tomu ostatně svědčí i vyjádření Ministerstva spravedlnosti ze dne 3. 3. 2020, č. j. MSP-36/2020-OSV-SP/2, dle kterého text

stížnosti nebyl na internetových stránkách „*portal.justice.cz*“ publikován dříve než dne 7. 6. 2017, neboť teprve toho dne byl vyhlášen příslušný rozsudek Nejvyššího soudu.

29. Jak již bylo nastíněno, vůči napadenému rozhodnutí lze nicméně učinit i několik výtek. Předně nutno odmítnout tvrzení žalovaného o nemožnosti poskytnout požadovanou stížnost z důvodu trestního řízení před nalézacím trestním soudem, neboť jak Ministerstvo spravedlnosti, tak zejména samotný žalovaný požadovanou stížnost nakonec žalobci poskytli, ačkoliv „hlavní“ trestní řízení v tu dobu nebylo pravomocně ukončené. Sám žalovaný tak tomuto svému tvrzení nedostál. Rovněž argument, že bližší zdůvodnění odmítnutí žádosti není s ohledem na obsah stížnosti možné, mohl být konkrétnější a tím pádem přesvědčivější. Žalovaný mohl alespoň obecně přiblížit, o jaký druh citlivých informací se jedná, kupř. postupy policie hodné utajení atd. Koneckonců, předkládací zpráva tiskového mluvčí takovou pasáž obsahuje, na rozdíl od napadeného rozhodnutí. Lze však uzavřít, že přestože se žalovaný dopustil právě popsanych pochybení, nemá to na celkovou správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí vliv, neboť neposkytnutí požadované informace bylo opodstatněné a dostatečně odůvodněné, jak bylo vysvětleno výše.
30. Pokud jde o judikaturu ESLP poukazovanou žalobcem, nutno uvést, že soud v žádném případě nezpochybňuje závěry v ní uvedené. Toliko žádný z žalobcem předložených případů nebyl totožný s nyní projednávanou věcí. Ve věci *Társaság a Szabadságjogokért (Maďarská unie občanských svobod)* byla předmětem informace návrh (podaný několika poslanci) na přezkum několika posledních novel trestního zákona týkajících se drogových trestných činů, přičemž o informaci požádala nevládní organizaci snažící se o rozvoj občanské společnosti a právního státu, ve věci *Campos Dâmaso* se pak jednalo o problematiku odsouzení investigativního novináře za otištění článku, v němž uveřejnil obsah obžaloby vůči politikovi vládní strany dříve, než mu byla úředně sdělena.

VII. Závěr a náklady řízení

31. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. května 2020

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

v. z. Mgr. Petr Pospíšil, v. r.
člen senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)